

Scherzando...

: REVISTA : MESAL : CATALANA : MUSICAL : Y : LITERARIA :

: : : Direcció y Administració : : :
: Plassa del Vi, 11, pral. : Girona :

: : : : Preus de Suscripció : : : :
2 ptes. anyals : Nombre solt 20 cts.

SCHERZANDO... en l'any quint de la seva publicació, tal un infant crescut, ve am vestimenta nova, anc que amb els mateixos anhels i esperances que motivaren la seva aparició.

Novament, i amb una major feconditat, anhela ser el trompeter de tota aparició d'art i de bellesa.

Les nostres planes—com un palau de magnats—seran obertes a la deputació, al bon gust i a la mesura: mes anhelem servirvos les mellors flors dels nos'tres

ingenis, que no tota una monjoia mesal de flors, sense selecció ni art.

En aixó hi conceptuem la manera de esser de la nostra Revista, filla d'un pur anhel d'art.

I aixó també, precisament, ens allibere de tallar promeses i projectes que—, de cert, sense ferne facils prometenses—, vindran, vindran per elles soles, dominantnos sota'l seu imperi.

LA REDACCIÓ.

Concert del "Orfeó Catalunya"
en el Palau de la Música Catalana de Barcelona

Benvinguts, amics de la plana assolada; a vosaltres que repartiu el vostre temps en re'l treball i el cant, us deu semblar trista la nostra ciutat, ni tan blanca com la vostra vila, ni tan amorosa del vostre art com vosaltres.

Mes Girona avui tota s'es extremada de joia; la nostra sang serà avui renovada al miracle del vostre art màgic, i en l'extremutat de la nostra emoció podeu véurehi el més coral salud del nostre agraiment al feros gustar les tendreses dels vostres cants.

SCHERZANDO... us dona un abràs coral. Un abràs de sincera amistat als amics treballadors que canten, quan lassats del treball el cant els hi es repós del cos i exaltament de l'esperit; un abràs als amics que posen tan alt el nom de Catalunya i del nostre bocí de terra selvatana.

Endavant, amics, i que per sempre més.

Al damunt de vostres cants
enlaireu vostra senyera.

TOMÁS SOBREQUÉS.

Com se fa Art?

Sembla estrany, una població com Cassà de la Selva, que fins avui era desconeguda de tots els artistes de fóra Catalunya i arreconats pels endins de l'Espanya, hagi tant ressortit i tant enlairat son nom per arreu a n motiu de la part activa i brillantment artística, que ha pres en els actes més solemnia's del Tercer Congrès de Música Sagrada, celebrat el passat Novembre a Barcelona.

Quina'n fou la causa?

Per què en els jorns de preparació del Congrès mentat, s'hi veia aquella raquesta d'anades i vingudes de Cassà d'eminències musicals i gregorianes, com eren les dels Pares Otaños, Maurs Sablayrolles i Suñols?

Quelcom de b'ls devía cridar l'atenció i efectivament era aixís, car cal remarcar que Cassà, desde fa alguns anys, es un nial de l'art i d'un art seriós.

QUI HA FET AQUEST MIRACLE?

Hem de regonèixer avans tot, que les poblacions de nostra província, educades en els aires

casolans i ben musicals de la sardana, totes senten glatir sos cors per les coses d'art.

Per què, doncs, en totes no hi hà lo que hi trovem a Cassà; una entitat, que cridi l'atenció del món musical, que a l'ensemps enlairi a Catalunya de tal faisó, que en el Congrès tercer de Música Sagrada, dins de l'escò pairal celebrat, no hagi sigut menester, com en els Congressos de Valladolid i Sevilla, anà a captar el concurs de la «Capilla Isidoriana» de Madrid pera cantar els «models» de les conferències?

El per què queda senzillament explicat al considerar que a Cassà de la Selva s'hi reuneixen totes les condicions indispensables pera que l'art s'hi conreui i dongui abundosos fruits. Perquè cal respondre que

S'HI FA ART

sempre i quan hi hagi entusiasme pera formar una

1.er) Junta que patrocini l'idea i am desinterés ajudi al sosteniment de l'entitat artística que fassi música, si l'entitat se dedica a fer art musical.

2.on) Se fa art, quan s'es afortunat en trobar i escullir un mestre que eminentment sigui artista.

3.er) També quan el nombre dels que'l envolten i s'allisten a dita entitat sentin l'entusiasme i am constancia treballin pera ferse vers coneixedors i executors de la bona música.

4 rt) Quan hi hà l'acert d'escullir bona música, bon repertori i adequat pera que amb ell se pugui lluir el personal artístic i treurerne tot el partit possible.

5.nt) Quan aquests artis'es són constants a tota prova i no's llasin en el transcurs del camí, sinó que descomptant dificultats i enuigs tirin avant fins arribar a la fita proposada.

6 xt) Si'ls artistes adoren i tenen confiança en son mestre i si aquest sab comunicar als seus dirigits el foc que ell sent per l'art que es causa de mutual compenetració de mutues idees i completa confiança del mestre am sos dirigits.

Aquestes sis qualitats sobressurten en l'«O. feó» de Cassà, i totes hi han sigut ben conreuades.

1) JUNTA DE PROTECTORS

Tota entitat musical de renomada, comensa per tenir una Junta, o més ben dit, entitat també de socis protectors, quins, pagant la quota taxada en els estatuts de constitució de tal entitat, proveeix als gastos de lloguer del casal social, de repertori musical, de consergeria, d'excursionisme i demés despenses menors necessaries. Aixís trobem que si la Capella reial, la Capella russa, etzètera, per exemple, se basten amb un sol protector, que es el rei d'Espanya i el Czar de Russia o'ls respectius estats, en altres entitats musicals

com l'«Orfeó Català» de Barcelona, «L'Harmonie» de Verviers, la «Société de Victoria-Hall» de Ginebra, etc., per no nomenant cap més, supleix el nombre de socis lo que falta en els medis que un o pocs sols podrien portarhi.

Aquí a l'«Orfeó Catalunya» es nombrosa la llista de socis protectors i són entusiastes en complir com a bons. Prou bé'ls hi han pagat mossèn García i sos choristes omplenantlos de gloria dins del món artístic, donant renomada mundial a sa casa pairal, i dedicantlos als individus i famílies llurs, els dos brillants concerts a l'arribar a Cassà l'Orfeó, rublert de llorers per la victòria artística en el tercer Congrés musical obtinguda.

2) EL MESTRE

Van esser afortunats a Cassà de la Selva'l dia que mossèn García va esser destinat a dita població, perquè amb ell els hi va tocar la sort als cassanencs de posseir un mestre, eminent organista, i artista de talent a l'ensem.

Ben bé ho ha demostrat l'experiència del que a Cassà hi està passant. Les proves són que si a Barcelona eren 130 choristes avui s'han acoplat al costat de mossèn García més de 150.

Per què aquest

3) ENTUSIASME

dels choristes? Perquè ben bé han comprès la valua del seu mestre, que no sols posseeix la bona qualitat de comprendre i sentir l'art per son ús particular i propi fruïment, sinó que l' sab comunicar als demés en grau intens.

En mon «Croquis 24» vaig tenir ocasió de provar la valua de Mossèn García i els cassanencs me n'han donat proves de que vaig esser encertat en mon judici.

Jo sento repugnància d'ofendre la modestia de un exemplar i humil sacerdot al parlar en sa llavor, però la veritat es com la llum que llueix en les tenebres i jo no crec faltar ensenyantla als que no són cecs. Per alguna cosa la llum es llum. «In tenebris lucet».

Prova de l'entusiasme i constància en el treball dels choristes i son mestre n'es el miracle de haber preparat en poc més d'un mes les 8 pessas de música moderna, i les 18 de música gregoriana, que ni l'«Orfeó Català» auria pogut preparar en tant breu espai de temps. Verament els professionals que ho han ben considerat se'n fan creus.

Molt hi va contribuir a assolir tal efecte i bon resultat la

4) BONDAT ARTÍSTICA

de les pessas que se'ls van donar a estudiar. Cada una de les quals pod ben esser considerada per sí sola com a pessa de concert: quines més compli-

cares, quines més ingenues però per això no menys ben trobades.

I es que Mossèn García els hi te ja acostumats a sos choristes a presentarlosi sempre exquisida música. Cal, per fersen càrreg, repasar tant solsa-ment la llista, que vaig presentar de les pessas que canta l'«Orfeó Catalunya», en el «Croquis 25». Avui día, dit repertori queda enriquit am les pessas capdals de les dos conferencies que prompte anem a sentir a Girona i d'altres que n'han estudiat de nou.

Perquè han de beure mos llegidors que l'«Orfeó» no para mai d'assajar i aprendre i crearse nou repertori, i cal fersen be'l càrreg de que es aixís perquè, ja hem dit dalt, que l'entusiasme i constància es gran, que converteixen l'«Orfeó» en una entitat viva i activa, de manera que quan se parla de l'empeny d'l seu honor es sa divisa

5) DESCOMPTAR LES DIFICULTATS

I per això es gràfica a Cassà l'exclamació d'un chorista, que al veure que am tant curt temps van haver de preparar les dues conferencies, per aprofitarlo més, ja que passaven totes les hores disponibles del dia assajant en el casal de l'«Orfeó», va dir a Mossèn García que faria bé de deixarli portar allí 'l menjar en marmita i el llit pel descans, per no tenir que mouressen gens.

Descomptant sacrificis, ennuigs i llassaments van arribar a la fita proposta; a fer art.

6) MUTUAL CONFIANSA

Que Mossèn García te fe amb els seus choristes i aquets amb el seu mestre cal presenciariho tant en els dies d'assaig com en els actes de concert. Mossèn García pren de día en día més domini de sos moviments de direcció i els choristes queden fascinats i li entenen perfectament sa mímica. Aixís es que avui per avui difícilment cap més mestre, valdament fós qualsevol dels compositors de les pessas que executen, dirigiria millor les obres musicals am l'«Orfeó» de Cassà que Mossèn Gabriel.

Quan totes les qualitats aquí numerades se poden reunir com o Cassà s reuneixen en el seu «Orfeó Catalunya» res d'estrany es que's fassi art i art ver, que de cada fill del treball se'n fassi un artista, que sabrà quiscú devenir educador dels qui l'escoltin habent tingut la sort de haverse pogut educar ell particularment en tant bella escola.

Per això ens complaurem moltíssim en puguer fruir de nou les notes ja melangioses, ja juvenils, ja suaument canades, ja enèrgicament emeses per fills del treball, per fills de l'art, que molt bé poden venir a Girona a fernos fruir emocions intenses que cap enttat de dins nostra ciutat ens pod fer sentir tant intensament, ni difícilment cap altra de Catalunya ja que la Constitució de l'«Orfeó Catalunya» es expressa en son genre pera poder fer sentir concerts de música religiosa segons les exigencies de les prescripcions eclesiàstiques; doncs consta de fornida «Schola puerorum» i més complerta encara «Schola cantorum», cosa que no poden presentar els Orfeons que estan constituïts de chor mixte d'homes i senyoretas, no admeses aquestes als crhos en funcions litúrgiques juntes amb els homes.

Siguin ben vinguts els braus fills de Cassà. Girona'ls esp ra pe a fruir intenses emocions artístiques

MIQUEL RUÉ, PVRE.

TEATRE PRINCIPAL
GIRONA

Aconteixement Musical
XIV de la Serie Sobrequés & Reitg

Concert-Conferència

pel *P. Nemesio Otaño*
sobre *Música Litúrgica Moderna*
per l'ORFEÓ CATALUNYA
dirigit pel mestre *En Gabriel Garcia*

Dia 16 de Febrer de 1913

A dos quarts de cinc de la tarde

EXEMPLES A INTERPRETAR

<i>Cristus y Miserere</i> . . .	<i>V. Goicochea</i>	<i>Ave Verum.</i> . . .	<i>D. Mas i Serracant</i>
<i>Ave Regina Coelorum</i> . . .	<i>F. Pedrell</i>	<i>In medio Ecc'esiae</i>	<i>J. Sancho Marraco</i>
<i>Anima Christi.</i>	<i>J. Valdes</i>	<i>Santa Maria</i>	<i>J. B. Lambert</i>
<i>Tantum Ergo</i>	<i>P. N. Otaño</i>		

Además de les obres anunciades se n'executarà alguna altre de les que tan magistralment interpreta l'Orfeó Catalunya.

La Conferència serà llegida pel *Rvnt Joan Roquet*, Mestre de Capella de Santa Susagna del Mercadal.

Acompanyarà a l'harmonium el *Rvnt. Josep Padró* Organista de la Catedral.

Presidirán l'acte: *Miquel Rué, pvre.*, Mestre de Capella de la Catedral; President de l'Orfeó Catalunya; *Joan Roquet, pvre.*, Mestre de Capella de Santa Susagna del Mercadal; *Josep Padró, pvre.*, Organista de la Catedral; *Antoni Juncá*, Músic Major del Regiment d'Asia; *Miquel Oliva*, Mestre de Música de l'Hospici Provincial, i *Tomás Sobrequés*, Mestre de Música de l'«Academia Musical Gerundense».

Salutació

A l'«Orfeó Catalunya»

Ardids heralds d'un art veritable: arribi a vosaltres la salutació més amical i ferventa.

Davanters de tota Bellesa, pregoneu arreu les excelsituts incomparables de la vostra labor contínua, de la vostra escola i del vostre mestratge, consagrats definitiva i solemnement, suara, en la Metròpoli, a la fas de totes les gents d'Iberia.

En el constatat ensonyament d'aquesta ciutat mediocre i sense valoració, com hi es grat, —com ens es plaenta,—l'alenada d'entusiasme i distinció devinguda am l'opulència dels vostres cants, am la dolcesa de vostres armonies, magnificades amb els dolls ubèrrims i inestroncables de la música popular verb de poesia i de bellesa...

Jo m'hi só abandonat a voltes—més d'una vegada—a n'el encís del vostre art depurat i nobilíssim. Jo n'he gaudit sempre, am goig suprem.

En memorable ocasió, quan en la sacra Montanya catalana i en públic concurs, delectàreu als sortats que fruïrem de la pulquèrrima execució vostra, vaig restà persuadit de l'excelència de la tasca que acompliu per bé de la patria i l'art.

Per això, diada de joia pera tots, es avui que arribeu aquí, que tan bona recordansa us servem, pera donar mostra i emulació dels avenços que porteu en la carrera artística empresa, fentnos mercé de plaer espiritual que, reconforta a la nostra ànima sedenta, lassa de l'estòlid cuplet i de l'acanallada melodia de concert o de genre ínfim.

En el sojorn anorreant i mesític del nostre provincianisme adulterat, per no dir embrutidor feu bé de venirhi a dar una alenada vivificant i intensa Tant de bó sia ella perdurable.

Perquè pren ben alt el nom de nostres comarques; perquè on petgeu vostres plantes triomfeu esplendentment; perquè, en fi, sou devots d'Art i de Bellesa.

Siau tots benvinguts. Que'ls llorers conquerits sien immarcesibles en la vostra ignota via.

I pera vos, Mossèn Gabriel, caporal insigne d'aquesta host benamada que maneu tan bé al triomf, sien otorgats principalment els victors més oviradors i esplendorosos.

JOAN B. TORROELLA.

Schumann i la música sagrada

Am motiu de la vinguda a Girona del benemèrit «Orfeó Catalunya» de Cassà de la Selva, se m'ha requerit pera que estampés algun pensament en les columnes de la Revista SCHERZANDO... i jo que com l'immensa majoria dels qui dediquem nostres esforços i nostra vitalitat a l'art sublim de la música, al més subtil, al més immaterial i més fogós de tots els arts, anem forsa coixos de la gaia literatura, i la ploma en nostres mans se belluga més riallera i am més soltura, pera fer quatre gargots sobre'l pentàgrama, que no pera traduir nostre pensament en lletres de motllo en qualque revista, sigui literaria a seques, sigui artística-musical; m'hi he vist mig perdut pera complir el meu comès, i anava ja a deixar-ho córrer, confessant am greu sentiment la meva impotència, quan tot d'una, una mentalitat privilegiada de l'art musical, Schumann, l'artista de naturalesa més poètica, l'autor dels hermosos *Lieders*, espontanis tots i delicats, me sugerí amb un pensament seu que vaig llegir no fa pas gaires dies en un diari de Barcelona, una idea que m'ha conduit de la mà pera escriure eixes quatre idees mal girbades.

Diu Schumann: «L'objecte més enlairat de l'artista té d'esser el d'aplicar ses facultats a la música Sagrada. Mes com siga que en la joventut els plaers ens distreuen, per això unicament quan un es vell, es quan se n'adona; quan les branques de l'arbre s'estenen més altes i més lluny.»

Jo voldria que aquest pensament tant hermós i real, quedés ben grabat en la memoria de mos companys de *sacerdocí* artístic; de tots els músics professionals, sobretot de aquells que algunes vegades he sentit a parlar, sinó am despreci de la música Sagrada, així com am cert tò de mofeta, com

MOSSEN GABRIEL GARCIA
DIRECTOR DE L'«ORFEÓ CATALUNYA»

si's tractés d'una cosa que no val la pena o de quelcom arcaic, i que depositant tot zel i tota actitud de prevenció en contra d'aquest Art Diví, d'aquest art que no es altra cosa que un homenatge d'alabances i amor per medi del qual unim els nostres cors amb els esperits celestials, anessin tots sense mancarnhi un tant sols a sentir, a gaudir d'aquesta música ideal diàfanament colorida, pura i a la vegada deleitosa, interpretada magistralment per aquests orfeonistes de Cassà de la Selva, verdaders apòstols de la música sòlida, grave i seriosa que al fer sentir ses harmonies cèliques, impulsats per la batuta de son Director el mestre M. Gabriel Garcia, verdadera ànima d'artista, pregonen per tot arreu l'im-

portancia, grandesa i sublimitat de l'Art Diví, i la dolcesa, tendror i galanura de l'art de la terra.

JOAN M.ª ROQUET.

El Mestre i els cantors de l'«Orfeó Catalunya»

Més afortunada que la gironina, la joventut del veí poble de Cassà ha trobat am mossén Garcia al Mestre que, fent el miracle d'unir una paciència santa amb el foll treball del constructor, ha sapigut abrandar els seus cors de fe i auriolar els seus fronts am clarors de victòria.

Per aquest Poeta i aquests creients—incansables forjadors d'idealitats—teixim avui les llegendaries corones i els hi oferim am devoció entusiasta.

X. MONSALVATJE.

Un Orfeó model

A l'arribar el present nombre a les mans de nostres lectors, l'entitat choral «Orfeó Catalunya» se disposarà a enlairar sa senyera, bell símbol d'art i patria, pera fer camí cap a Girona. No pregunteu pas lo que'ls porta aquí; us ho diran bé prou els vestits endiumengats, l'alegria dels grans, les cares rialleres i gatzara dels petits.

Es que coneixen prou sa obra i coneixentla lluiten pera escamparla arreu; la religió, l'art i la patria això'ls imposa i son temperament artístic robustit i trempat en les dures proves d'un Congrés Nacional de Música Sagrada'ls obliga aiximateix a trencar els límits d'un cercle massa reduït. Vénen a Girona amb aures de triomf i esperen confiadament, resoltament, que les du-

gues sessions musicals que'ns donaran—reproducció exacte de les memorables de Barcelona—seran dos èxits grandiosos que am fita solemne senyalarà la ja brillant historia de l'«Orfeó».

Però més que de sos triomfs que es lo que externament apareix i s'aplaudeix de sa obra, volem parlar avui de quelcom que afecta a la constitució interna de l'«Orfeó Catalunya», de les causes que produeixen els efectes maravellosos que tant fonament commogueren a l'escullit auditori del Congrés, de lo que pocs veuen i aplaudeixen, però que en realitat es la sava que dona vida vigorosa a tot orfeó i es pedra angular de l'edifici que's vol alçar; en una paraula, de l'ordre disciplinari que's tradueix en la puntual assistència i constància en els assaigs, en l'obediència i compliment de les insinuacions del director i mestres de seccions, tant en lo referent a la labor artística com als més petits detalls d'organització.

Car, no hem vist moltes voltes com se edificava avui pera demà destruir? Formarse ara un orfeó, una societat choral, am constiució de bases, redacció de reglament pera que aï cap d'un temps relativament curt no quedi altre memoria d'aquell orfeó, d'aquella societat, que'l record de la primera sessió de presentació que malgrat tots e's entusiasmes se confongué am la de despedida? I no es, en moltes ocasions, la manca de qualitats artístiques del mestre lo que fatalment determina la desaparició d'una entitat choral, no; doncs que també per desgracia hem observat com am tota la bona voluntat i condicions d'un director ha perdurat ben poc l'actuació d'orfeons nascuts al calor d'entusiasmes bords.

Es necessari, doncs, que mestre i choristes se fassin càrreg de lo que l'art els hi exigeix al formar part i entrar en el conjunt social i armònic d'una entitat artística, i això no sempre es aixís.

Sortosament hem tingut la satisfacció

R. P. NEMESIO OTAÑO, S. J.
AUTOR DE LA CONFERENCIA SOBRE
«MÚSICA LITÚRGICA MODERNA»

d'assistir als assaigs i concerts de l'«Orfeó Catalunya» i amb admiració hem notat com grans i petits compleixen lo que més amunt hem senyalat, am forma tal que, essent indispensable pera la bona marxa de tot orfeó que'ls qui ocupen els primers llocs donguin exemple als demés, per això son director mossèn García es sempre el primer soldat de la fila i el que espera i reb carinyós als choristes que van a l'assaig. L'ordre dels choristes en la distribució de seccions se fa regular i seriosament: els petits tiples voltejant a son mestre am posat d'homes de seny esperen delitosament la senyal d'atenció; uns i altres reben atentament les atinades observacions de mossèn García, i per fi esclata potent, justa i sonora la massa choral de l'«Orfeó».

No es, doncs, estrany que'l P. Otaño, describint en un article de la *Revista Sacro-Hispina* la extraordinària impresió que li causà la primera audició de l'esmentat «Orfeó», ago'i de sa rica termenalogia'ls cali-

ficatius més favorables a la labor de dita institució. Per això no dubtem en presentar-lo com a entitat choral model, ni se'ns fa estrany que vagi de triomf en triomf en sa gloriosa carrera artística. Sia tot en bé de la religió i de la patria.

J. M.ª PADRÓ, PVRE.

Als admiradors del «Orfeó Catalunya»

Dintre ben poc aostatjarem a casa nostra a l'«Orfeó Catalunya» de Cassà de la Selva, el fill gran de l'Orfeó de la Patria, el rebrot més gloriós de l'arbre gegantí de nostra terra, l'«Orfeó Català» gloria de Catalunya i d'Espanya.

Tendres són encara les fulles de llorer de la victòria que'l Congrés de Música Sagrada posà damunt sa testa. Ara amb motiu de llur visita, de nou ressonaran les melodies cèliques murmurioses de tots els sentiments de l'ànima.

Si, amics i germans, l'«Orfeó Catalunya» vol feros sentir les armonies dels

cants triomfals a la Fe i a la Patria. Vol en un esclat d'expansió germanívola, mostrarnos la corona dels seus mèrits que tant ha honorat a la terra gironina.

Artistes de la Costa i de la Serra, de la Plana de la Selva i l'Empordà, veniu tots a festejar al que's joiell del casal nostre. A vosaltres, i a tots els que descobriu el vostre cap davant de sa senyera gloriosa, veniu; i vostra ànima admirada i agràida sabrà ferli un homenatge patriòtic. S'ho mereix, i ja sabeu l'adagi: «Qui honra als seus, s'enlaira a si mateix».

Com ha d'esser l'homenatge? No ha pas d'esser un acte passatger, per més esplendorós que sia. Ha d'esser una obra que perduri, que enardeixi més, si cap, l'entusiasme dels braus orfeonistes de Cassà. Ha de esser un plebiscit d'amor veritat a l'«Orfeó», de tots els seus admiradors.

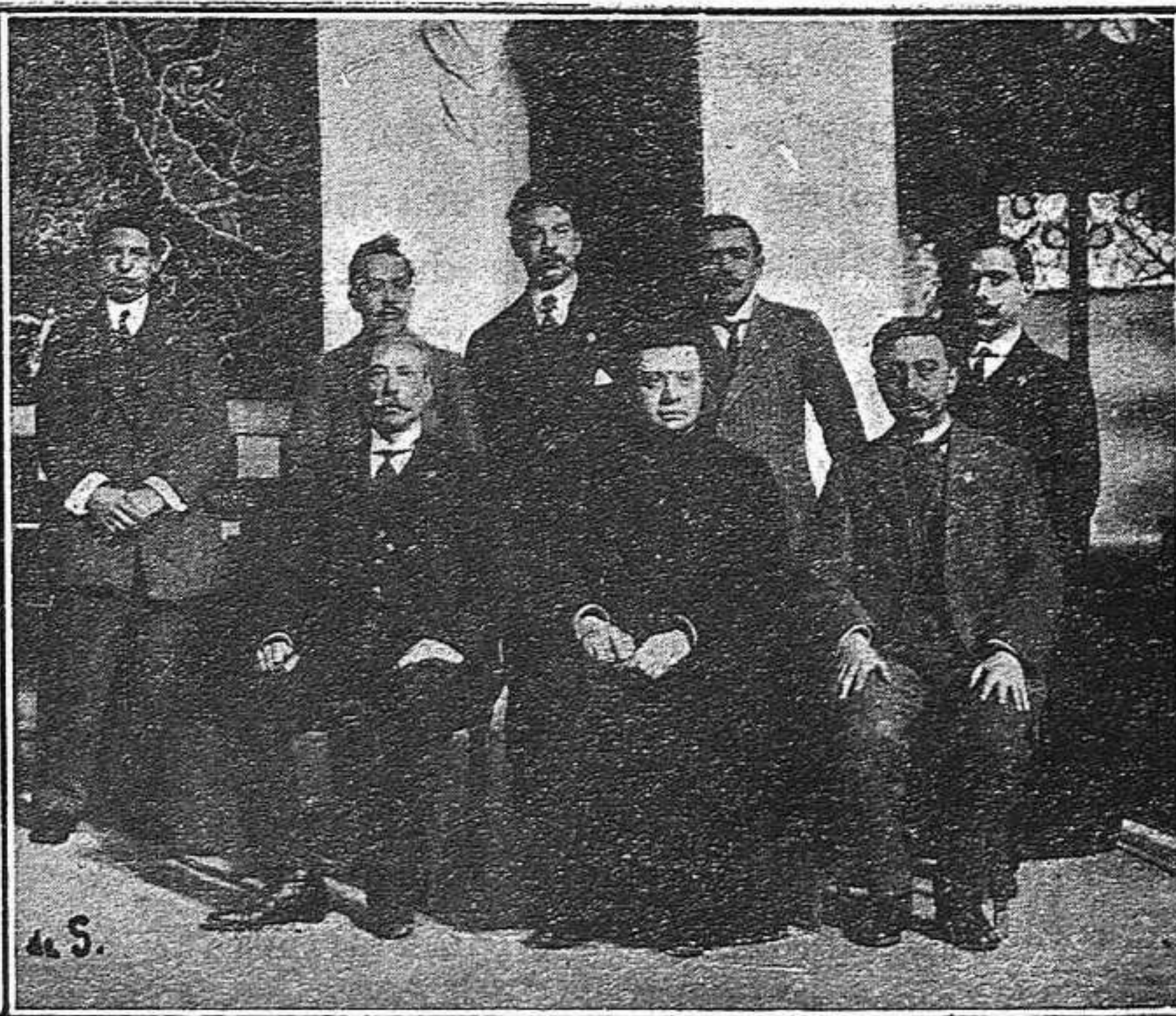
Còm? Fentvos Socis Protectors de l'«Orfeó Catalunya». Amb una petita quota mensual, se us extindrà un Títol de soci. Avant, doncs, si estimeu la Fe i la Patria, presenteu aquesta ofrena als seus cantors.

MARTÍ MIR, PVRE.

Soci Protector.

LA SENYERA

«ORFEÓ CATALUNYA»

MESTRE I MAESTRINS

Actueunos

Vosaltres habilíssims cantaires de l'«Orfeó Catalunya» qui copseu en les regions sublimes de l'art divinal l'amor ennoblidor, el foc espiritualíssim qui dignifica, escampeulo amorosament entre nosaltres, vesseu aquí l'ámfora riquíssima qui guarda el vi confortant dels esperits; actueunos am dolcíssimes armonies, pera tots plegats fer via vers l'Ideal suprem que maravellosament canteu.

FREDERIC TRIGÁS, PVRE.

Sonets a l'«Orfeó Catalunya»

I

Blaveja sobre'ls cants la transparencia
de l'infinida volta de l'espai;
els arpeigs són les branques d'un desmai
qui's postren al davant la sapiència

de l'art sublim, vibrant d'adolescència,
hardid i ferm, qui d'hàbil sistre gai,
aon reposa un cançó qui no mor mai,
raja a riells, metàlics de cadència.

Himnes ardents travessen les fondaries
de claretats eternes, visionaries...
Les veus tenors són fortes i argentines;

les dels petits s'alsaven desitjara
com picarols, sonant, i com petxines;
les baixcs, són la veu de l'Etern Pare.

II

Al firmament floreixen les violes
sobtils, morades, xiques... ses coro'es
s'han empolsat del sol a dintre l'or.
El cel es tot un òpal de rojor.

Es l'hora en que's desglosen les llegendes
de dracs i de serpents, i les horrenes
dances d'aspectres entre focs-follets,
i Por, la negra, surt de tots indrets.

Entre remors somortes, llunyedanes,
del bosc ombriu, la rondallaire musa
fa ressonar la seva cornamusa

entre fortor de flaires montanyanes.
I el sol abruga d'or totes les coses,
i el cel oneja al moures de ses roses.

III

Oh'l balanceig de ferries melodies
qui tenen un vigor esculptural;
amb un nectari gust de malvasies
amb un encís de calma solemniat;

oh la llangor d'ingenues melangies,
oh aquella aguda queixa tardoral
amb agre-dols de fredes elegies
am tremolors de nota musical!

Són columnades dòriques qui's dresen
com si de marbre blanc un temple fessen
a Orfeu, qui cor donà a la pedra dura;

són acords d'arpes qui entre valls se fonen
mentres la nit i el día s'abraonen
i s'ou, pausat, el bleix de la Natura.

XAVIER CARBÓ I MAIMÍ.

Primer ressó

Es un gran consol pels qui vivim an aquesta ciutat resignats a fruir de tard en tard les veres manifestacions artístiques que conforten l'esperit, la propera vinguda del benemèrit Orfeó Catalunya de Cas a de la Selva a fernos conèixer una de les notabilíssimes conferencies que's donaren en el prop passat Congrés de Música Sagrada que tingué lloc a Barcelona, i en el que dit Orfeó hi representà'l principal paper fentse mereixedor de llors i palmes per sos triomfs.

La victori i alcansada en l'esmentada Ciutat prompte tindrà son primer ressó aquí. Serà una diada de perdurables records que s'evocaran sempre.

La pròxima vinguda de l'Orfeó constituirà doncs un aconteixement artístic, i es digne de fer constar que la festa ha despertat gran entusiasme, de tal mode, que l'èxit més falaguer se promet, i per endavant vagi a l'entitat musical que guia i dirigeix mossèn García, nostra

coral salutació com a vanguarda de l'aixordador i unànim salut am que rebrà a peu dret la gernació que farà cap al Teatre Principal el jorn de la festa.

JOSEP GRAHIT.

Els artistes tenen dos camins pera ferse entendre: aixecar al públic fins a l'art, o abaixar l'art fins al públic. Llaor als qui, com Mossén García i el seu Orfeó, saben seguir inflexiblement el primer, i un pietós oblid pera'ls qui, anant pel segon, volen obrir am rossinyol les portes del temple de la Fama!

JOAN VIÑAS

Concet de l' "Orfeó : : Catalunya" : :

Amb una magnificencia i esplendidesa extraordinaries, l' «Orfeó Catalunya», donà, el dia de Cap d'any, una altra audició de música gregoriana, tant escullida, i d'una grandiositat tanta, que, després de rètrel testimoniatge d'admiració, deixem còrrer la ploma, d'esma, a parlarne, temerosos de que, per bé que la descrigui, serà ben lluny de saberne dir tota la bellesa.

Connensà'l Dr. Nadal, llegint una lletra de salutació, tramesa pel P. Suñol a l' «Orfeó Catalunya», i desenrotllà desseguida l'intensa i acurada conferencia que l'eminent musicòleg va donar al Congrès de Música Sagrada: magistral estudi i verdader doctrinal de música, aon, al bon seny i a la precisió de conceptes, s'uneix la pulcritut d'estil i l'elevació de la frase. La música litúrgica, per ventura de l'art i de l'estètica restaurada, i renascuda amb un esclat de vida i d'energies, va desplegar en aquesta vetllada una varietat de matissos verament prodigiosa. La simpliciíssima puresa de linia melòdica va florirhi en armonies ungides com les pàgines de l'Evangeli, exalsantse am solemnitats apoteòsiques, subtilisantse en modulacions delicadíssimes, planyentse amb elegia-

ques notes qui's filtren fins a les arrels de l'ànima, qui esqueixen les fibres més recòndites del nostre ser, qui ens arboren en una foguerada interna de sentiments, o fulgurant sobre les testes am trenors de profeta bíblic. Si fos permés triar entre mig de tanta bellesa com va esgranarnos l' «Orfeó», en aquella venturosa vetlla de Cap d'any, remarcariem la nostra predilecció per aquell motet *In paradissum deducant te angeli*, qui fa venir als parpres una forsa inconeguda de llunyanies blaves, ens vela els ulls enduentsen—sense hipèrbole pod ben dirse—a les regions paradisiaques, i'ns posa a la boca un glop d'almíbar endolcidor de les penes.

Llaor a la meritíssima entitat choral cassanenca, al seu eximi director, i al distingit organista de la Sèu de Girona, mossèn Josep Padró, qui acompanyà als choristes amb l'armòni, fentne brotar a miriades serenes melodies. Voler ressenyar l'efecte d'aquesta audició musical seria perdre temps i sustreure mèrits a l' «Orfeó», car els seus cants mereixen esser perpetuats en estrofes imperibles i en bronzes immortals. Endressemlhi aquestes ratlles com a tribut de l'entusiasme que li sentim, i com a encarnació de l'anhel que ens acora de sentir prompte les seves melodies en la nostra ciutat volguda.

X. C.

A l' "Orfeó Catalunya"

Els qui, com vosaltres, escampeu arreu la llevor feconda de l'art veritable, sou dignes de tota admiració i aplauso.

Quan vingueu a nostra ciutat grisa escampeula ben aburdosa pera que, arriant fins al cor de tots, fructifiqui i grani esplendorosa.

A. JUNCÁ.

Per Déu, per la Patria i per l'Art: l' «Orfeó Catalunya» ha copsat gloria a Déu, a la Patria i a l'Art. Quan tindreu vosaltres, cantaires gironins, la virtut de fer lo mateix?

LLEÓ AUDOUARD.

El «Orfeó Catalunya»

□ □ y su Director □ □

Desde las columnas de la revista *Música Sacro-Hispana* y del *Correo Catalán*, desde la tribuna del «Palau de la Música Catalana» y desde el escenario del «Orfeó Catalunya» he hablado en menos de medio año, siempre con el mismo entusiasmo, cada vez con más convicción, de esta gloria de la provincia de Gerona que se llama «Orfeó Catalunya» de Cassá de la Selva.

Hablé de este glorioso «Orfeó» con gran detenimiento antes del Congreso de Barcelona, antes de su gran prueba, seguro como estaba del éxito. Ahora que su triunfo es definitivo ¿qué no podría entonar en su alabanza?

El gran Carlos V solía decir que de tres *P* deducía cómo andaba una ciudad: *Qualis erat Pastor, qualis Praeceptor, qualis Praetor*. Así podría decir yo de un «orfeó» que será una admirable sociedad coral si su director posee las tres *P*; si es *Pastor, Preceptor y Pretor* al mismo tiempo.

Pastor, que junta y atrae a sus dirigidos y los consuela, alienta, guarda y defiende con solicitud, cariño y diligencia paternal.

Preceptor, que los educa e instruye moral y artísticamente, con esa educación fina, penetrante y delicada que el estudio del arte de los sonidos posee en sumo grado, cuando se sabe explotarlo con energía, pero con tranquilidad; con la tranquilidad con que un artífice lleva a término su obra pensándola, mirándola, elaborándola, probándola, comparándola, hasta tocar con la perfección.

Pretor, que mantiene el orden, la disciplina, la obediencia, la exactitud, necesarias en toda reunión, si ha de conseguir un fin común, que gobierna a sus dirigidos suave y eficazmente, como padre y como madre, creando y manteniendo una *familia*, no

ya una *sociedad* artística, enlazada con vínculos de amor indisolubles, sostenida por sentimientos íntimos de sinceridad y verdad, guiada por un ideal bello y nobilísimo, social, artístico y religioso.

En Cassá de la Selva se me ha asegurado con toda seriedad que mossén García, director del «Orfeó Catalunya» posee todas estas condiciones. Sus mismos dirigidos me lo han confirmado poniendo la mano en el pecho. El Congreso de Barcelona *uno ore* repetía: «este es el director ideal.» Y yo que he conocido íntimamente a mossén García en persona y he visto su obra, no titubeo en decir con voz muy alta y sonora: «Este es el director de las tres *P*; el *Pastor*, el *Preceptor* y el *Pretor* ideal del «Orfeó Catalunya» de Cassá de la Selva.»

Y si Carlos V tenía por excelente y magnífica la ciudad que por las tres *P* era regida, pensemos qué será el «Orfeó» mismo por tal director dirigido y por tal *Pastor, Preceptor y Pretor* gobernado.

Porque en el «Orfeó Catalunya» se ha explotado sabiamente la gran energía de la unidad.

En él la diligencia en la obra ha respondido a la intensidad en el deseo. Por eso su trabajo le ha necesariamente conducido la gloria. Gloria brillante, indiscutible y legítima que le ha de llenar de consuelo, mas también de esfuerzo, para mantenerse en la posesión del triunfo con la mejor garantía de toda conquista: la *seguridad* de conservarla.

A esta seguridad quiero contribuir hoy, una vez más, uniendo mis aplausos con los aplausos de los gerundenses, que al oír al «Orfeó Catalunya» de Cassá de la Selva, exclamarán, como yo exclamo:

¡Viva el «Orfeó Catalunya»!

N. OTAÑO, S. J.

N. DE LA R.—Aquest article que, per portar l'autoritzada firma de l'autor de la Conferència, li guardavem lloc preferent en la primera pàgina de la Revista, hem tingut d'insertarlo a les últimes, am greu sentiment nostre, per estar quasi compost tot el número present.

La Gimnàstica Rítmica

De la festa al Palau de la Música Catalana

No voldria esser jo qui trametés al paper, l'impressió, la satisfacció, i encara la grandiositat i la transcendència de la festa de Gimnàstica Rítmica que, al Palau de la Música Catalana, donà'l dia 6 d'aquest Janer el mestre Joan Llongueras amb els seus deixebles; perquè'm sabria mal que les meves paraules d'elogi se tinguessin per apassionades; més, quan per desgracia hem vist com la major part de la premsa ha passat quasi en silenci davant una obra tan transcendental com aquesta; i més quan en els nostres dies estem acostumats en veurela desfer en elogi de totes les coses, per pura adulació.

Sigui dita la veritat, que aquest semi-silenci, creiem nosaltres, es degut precisament a la grandiosa impressió mateixa que a tothom ha causat aqueixa festa, perquè s'han trovat davant una novetat tant extraordinària i tant transcendental en les esferes de l'educació principalment artística i musical, a les que'ls seus sentits no estaven acostumats a apreciar, ni les seves plomes a descriure, i aqueixa es la causa que hagin, tant sols, elogiat en gran manera la festa, però sense interioritzar-se en les delicadeses i detalls de que estava tant plena.

Lo cert es que fins avui dia se tenia a la Gimnàstica Rítmica com a un pur espectacle i l'espectador se proposava ja en aqueixa esfera pera apreciar el treball de professor i alumnes, i aquest era l'error principal que existia pugués, perquè si bé la Gimnàstica Rítmica té una gran relació am les representacions, am la dansa, amb el cant gesticulat, ella per sí sola es ben lluny d'esser un espectacle; es solzament una educació, una intervenció directe en la voluntat i en l'atenció de l'alumne i això no pod apreciarho'l simple espectador; perquè es un treball mental que s'exteriorisa en el moviment amb una placidesa, amb una suavitat, que sembla una cosa natural que aixís sigui, que sembla necessàriament obligatori que'ls membres tinguin aquella coordinació i aquella gentilesa en el moures rítmicament, sense penetrar en l'esfors voluntari de contrarrestar moviments viciosos i inútils, ni en l'esfors d'atenció pera repartir en cada membre la moderació o lleugeresa pera incloure ben justament el seu moures, en el temps musical que li pertany.

Això, més que un conjunt de figuretes que's mouen a un mateix ritme i que «fan-bonic», que es lo únic que per desgracia hi saben veure per ara les multituds; això es lo que va venirnos a ensenyar en Llongueras en la festa del dia de Reis, i això es lo que té que triomfar quan la refinació, dels esperits educadors en primer lloc, i de tot el món després, se percati de l'alt valor educatiu que té'l desenrotlló de l'atenció i de la voluntat com a base de preparació sòlida pera tot altre estudi; el valor moral que té el domini de sí mateix, la desinervació voluntària, i la voluntat d'ordenació dels moviments; el valor musical que té l'exacta concepció del ritme—no del compàs—en els seus diferents matissos, desenrotllat en els moviments dels membres, en totes les seves plasticitats i dificultats; i el valor artístic, el valor estètic que pera la vida poixanta en les esferes de l'art, té l'apreciació de la bellesa en el moviment i en la forma, l'amor a la silueta humana, lluny de tota baixesa, l'espiritualisació de la forma, l'aproximació a la Bellesa infinita.

Afortunadament el públic que omplenava'l Palau de la Música Catalana, va arribar a profunditzar en la grandiositat d'aquesta obra, i els aplausos sortien entusiastes i frenètics que semblaven talment una professió de fe, un assentiment de doctrina, d'uns convertits a una religió.

Això fou un gran pas pera la Gimnàstica Rítmica, a Catalunya. Ara ja tenim uns iniciats que s'entusiasmen i reconeixen el valor pedagògic de aquesta ensenyansa i que arreu on la seva boca s'obri, florirà en elogis d'ella. En aquell dia havia finit també a Barcelona un curset normal al que havien assistit no més que gent gran, amb el desitg de conèixer i escampar la Gimnàstica Rítmica, semblar la seva llevar fructífera i recollir-ne fruits òpims d'entre la massa dúctil dels petits deixebles, fruits que en son dia, assaborir pugui el món regenerat i entregat a una gaubansa tranquila de música i de ritme. I això encara es una es una major victòria.

I allavors fruïrem d'una vida dolça i alegre com ho fou la d'aquella tarde, lluny de l'encarcament de les coses antigues i de les festes passades; i veurem Gimnàstica Rítmica, no per gosar purament d'un espectacle, sinó pera sadollarnos de les seves ensenyanses de la manera com se feu aqueila tarde. Allò era un dolc platicar, un alegre conversar; un suau estudi i meditació establert entre mestre, deixebles i espectadors, en un ambient de concentració espiritual en el que tots ens hi trovavem bé i ens sentíem regenerats per aqueixa dolça sava de la Gimnàstica Rítmica que se'ns

anava infiltrant fins a palpitar en nostres polsos am la fermesa i seguretat del «Hop» comanador.

Aixís, amb un aire triomfal, feu la seva entrada a l'any nou la Gimnàstica Rítmica. Obrimli les portes de bat a bat, introduintla en tots els nostres centres educatius, posem-la com a fonament de tota restauració, de tota regeneració, i fins de tota formació del caràcter, del geni, de la rassa; i a ben a segur que dintre poc veurem surar en

l'aire una superior cultura i veurem els nostres homes ressorgits en fermesa de voluntat i d'atenció, en domini d'ells mateixos, i en recte apreciació del ritme i de l'estètica, de la música i del gest, aspiració suprema pera una vida exuberanta en feconditats artístiques.

NARCÍS MASÓ I VALENTÍ.

Mont d'Or, Janer de 1913.

: CONCERT CULTURAL :
dedicat a les societats obreres i organitzat per la
"ACADEMIA MUSICAL GERUNDENSE"

pel disabte 22 de Febre en el local
 d'espectacles d'«Unió Republicana»

EXECUTANTS :

Quartet de l'Academia

COMPOST PER :

□ □ □ SALÓ i JAUME ANDREU, violins □ □ □
 CARBONELL, viola, i SOBREQUES, violoncel

PROGRAMA

I PART

QUARTET op. 12 Mendelssohn
 Adagio non troppo
 Cançoneta-Allegretto
 Andante espresivo
 Finale molto allegro e vivace

II PART

QUARTET op. 18 Beethoven
 Allegro con brio
 Adagio
 Scherzo
 Allegro finale

A les nou i mitja en punt.

La vostra cansó

A l'«Orfeó Catalunya»

Oh! la cansó d'or,
melodía blanca,
riu de sol i llum,
ria'lla selvatana,
on tens tot l'encís
de ta ressonansa?

Ton eco retruny
a dins de les flautes,
i en els fils d'argent
de fonts i cascades,
a dins les ciutats,
enllà les montanyes!

Rialla de l'Abril,
rossinyol que canta,
les neu; ja s'han fós
i canten les aigües...
i tu, cansó d'or
no rius i no cantas?

I la cansó d'or
raja notes blanques!...

JOAN M.ª FEIXAS

NOVES

En nom de la casa Sobrequés & Reigt, organitzadora del concert-conferència del notable «Orfeó Catalunya», donem moltes mercès a totes les persones que s'han interessat i treballat pel bon èxit de l'aconteixement musical, i d'una manera especial a la Junta-presidència i a la premsa que han ofert son valiosos concurs contribuint a que l'acte siga d'inesborrable record per a nostra ciutat. A tots —repetim— grans mercès.

En Francesc Perich, professor de l'«Acadèmia Musical Gerundense», acaba de compondre un programa de sis ballables per a orquestra que se distingeixen per la seva espontaneïtat en la melodia i per son tre-

vall conscient. Mereix fer menció particular un brillant «Llancers» que de segur executaran amb gust les nostres orquestres.

L'orquestra «Art Gironi» dirigida pel mestre Vidal, es cada dia més aplaudida amb les obres que executa al Teatre Principal.

El culte i distingit gregorianista, D. Maur Sablayrolles, monjo de Besalú, ha donat varies conferències gregorianes a Burdeos, Cete i Tolosa. Cada conferència ha sigut per l'il·lustre músic un èxit extraordinari.

Una nova revista d'art se publica en aquesta ciutat i es titula *Revista de Gerona*. Aquesta publicació se fa altament recomen- nable i no cal dir lo ben rebuda que haurà sigut pel públic intel·lectual. Agraïm l'envi- vió i queda establert el canvi.

Es obecte de molts comentaris que les orquestres de Granollers «Sendres» i «Moderna» s'hagin ajuntat per a formar una sola agrupació orquestral, acceptant la contracta feta per un empresari d'una compa- nyia d'opereta que actuarà al «Casino» du- rant tota la temporada de Quaresma.

Celebrarem que aquesta unió siga per- fecta, en bé de l'Art d'aquella població.

El celebrat professor de cornet en Martí Saló, ha entrat a formar part de l'orque- tra «La Vella» de Palafrugell.

Se'ns assegura que per a les pròximes festes i fires de Sta. Creu, se representarà a l'Hipòdrom de Figueres l'obra del mes- tre Bizet «Arlesienne».

Per a l'actual Quaresma, se preparen grans concerts al Palau de la Música Cata- lana de Barcelona amb el concurs de l'em- inent violinista en Manén, l'«Orfeó Català», la «Simfònica» que dirigeix el mestre

Lamothe de Grignon i altres notabilitats que s'anunciaran oportunament.

—=—

Nostre estimat confrare *El Norte* am molt bon acert que aplaudim, ha introduït en ses pàgines una secció artística, donant preferència a la part musical, que resulta per demés interessant. No cal dir lo molt que ho celebrem, desitjant prossegueixen en tan meritoria tasca en bé de la cultura. Vagi pera'ls redactors literaris nostra felicitació i pel musical «n'R-Porter» nostra encaixada.

—=—

El mestre de violí en Josep Saló, ha fixat definitivament sa residència an aquesta ciutat.

—=—

S'està trevallant activament pera 'l segon concert-conferencia del P. Suñol al objacte de que aquesta festa tinga'l caràcter de gran aconteixement. Encara que no siga acordada la data, es possible siga passada la Quaresma. No cal dir l'interès que despertarà aquesta nova per tractarse de un acte artistic de solemne transcendencia. Per endevant augurem un nou èxit a l'«Orfeo Cata'unya».

—=—

L'Associació Ceciliara Espanyola.—Aquesta associació, que es un dels brots més hermosos que naixeren de l'arbre musical que se plantà en el III Congrés de Música Sacra, celebrat a Barcelona pel novembre de l'any passat, ha quedat constituïda en la següent forma:

President: D. Vicens Ripollés.

Vis-presidents: D. Juli Valdés i D. F. Pedrell.

Vocals: Francisco Agüeras, mestre de capella de Saragossa; Lluís Ronseu, de Vic; Joan B. Elustiza, organista de Sevilla; Francisco Viñaspre, de Burgos; Bernard Gabiola, professor del Conservatori de Madrid.

Tresorer: D. Francisco Tito, pvre., de Valencia.

Secretari: D. Enric S. Gomà.

El Colegi de Censors, encara que no està definitivament constituït, està en camí d'esserho.

Els noms citats són indiscutiblement una garantia del gran profit i bé que ha de fer l'Associació Ceciliara Espanyola en favor de l'art musical.

Segons noticies que tenim són ja uns quants els que de nostre Bisbat s'han allistat pera formar part d'aquesta associació simpàtica per la finalitat que entranya, ja que son obiectiu no es altre que'l d'unir a tots els amants de la música litúrgica sagrada pera trevallar de comú acord per la verdadera restauració de l'art religiós, segons les normes donades per nostre St. Pare Pius X en son «Motu Propio».

—=—

La nostra Revista SCHERZANDO... desitjant contribuir amb un grà de sorra a l'erecció del monument del colós de la poesia mística de nostra Patria ha obert una llista de suscripció, esperant que tots el artistes admiradors de mossèn Jascinte Verdaguer hi contribuïran entusiàsticament donant aixís una prova evident de l'interés am que's prenen tota manifestació d'art de nostra terra.

LLISTA DE SUSCRIPTORS

Sr. D. Tomàs Sobrequés	2'00 ptes.
Rnt. Sr. D. Joan M. ^a Roquet	2'00 »
» Sr. D. Miquel Rué	2'00 »
Sr. D. Antoni Juncà	1'00 »
Sr. D. Joaquim Vidal	1'00 »
Sr. D. Josep Jaumeandreu	1'00 »
Sr. D. Joan Clà	0'50 »
Sr. D. Josep M. ^a Carbonell	0'50 »
Sr. D. Francisco Perich	0'50 »
Sr. D. Joaquim Pla	2'00 »
Sr. D. Josep Tharrats	2'00 »

PUBLICACIONS REBUDES

A Bertarelli i C.^a, Milá.—Volums I, VIII i IX «Melodie Sacre» coleccionades per L. Perossi; preu, 5 lires.

Conté aquesta publicació obres varies d'autors notabilissims.

A. Bertarelli i C.^a, Milá. «Ave Maris Stella» Carlo Diacono, a dues veus acompanyament d'orga o harmonium; preu, 1'50 lires.

Es un motet de composició fàcil dintre'l seu caràcter marcadament religiós.

A. Bertarelli i C.^a, Milá. «Due Litanie della Madonna» Gimlio Bas, a tres veus i acompanyament d'orga; preu, 0'75 lires.

Es una obra de gran utilitat, quina publicació se fa molt recomenable.

A Benterelli i C.^a, Milá. «In Festis Beatæ Mariæ Virginis» G. Tebaldini; preu, 1 lira.

Es una obra d'un treball conscient per demés interessant.

Música Sacro-Hispana, Bilbao, any V. Número extraordinari dedicat al Tercer Congrés Nacional de Música Sagrada. Número XIX.—Sumari: Text: Crònica del Tercer Congrés Nacional de Música Sagrada. Música: «Viderunt omnes finis terræ» per Ludovico Iraurrizaga.

Ildefons Alier, Madrid. Colecció de cinc «Paso-Dobles» pera piano i cant den Santiago Lope am lletra den Diego Enriquez; preu, 2 pessetes un.

Biblioteca Sacro Musical baix l'invocació de Santa Cecilia, Madrid. Janer 1913. Sumari: Nostres concursos; L'Associació Cec'liana Espanyola; Detalls envers l'intervenció de la música religiosa en els sigles XVI i XVII per Lluís Villalba; Bibliografia; Notícies; Tercer Congrés Nacional de Música Sagrada de Barcelona, per L. Villa'ba; Nostra música.

A. Bertarelli, Milá. «Sette Canzocine alla

Madonna» Giulio Bas, a una veu mitja i acompanyament d'harmonium; preu, 0'50 lira.

Es una colecció de cansonetes de genre melòdic; no perden per un moment el caràcter seriós.

A Bertarelli, Milá. «Vespera de Domini-ca», «Dixit Confitebor», «Beatus vir», «Laudante pueri», «Laudante Dominum», «In exitu», «Magnificat» Paulus Amuntucci; preu, 3 lires.

Es una obra a tres veus i chor destrament trevallada i domina en ella un sentit sincer sense recórrer a efectismes rebuscats.

SCHERZANDO..

Revista : Mesal : Catalana : :
: : : Musical : i : Literaria

DIRECCIÓ I ADMINISTRACIÓ
Plassa del Vi, 11 Pral. GIRONA

PREUS DE SUSCRIPCIO

2 ptes. anyals, número solt 20 cts.

LLOCS DE VENDA.

Girona.—Kiosk de la Vda. de Ciniac Marull.

Barcelona.—Als magatzems de música, Astort i Miralles Passeig de Gracia, 5 i Musical Emporium, Rambla de Canaletes, 9.

Madrid.—Ildefons Alier, Plassa Orient, 2.

París.—Alier, Boulevard de Strasbourg «Stadium des Arts».

Tip. Dalmau Carles & Comp.—GIRONA.